

hæves. Der er ſiden den Tid hengaaet et halvt Aar, og jeg finder Anledning til at gjentage dette Onſke og udtale, at jeg hører til dem, ſom den høitærede Miniſter i dette Dieblik betegner ſaaledes, at vi ere overbeviste om dette Forbuds Lovlighed, ikke alene dengang det blev udfædt, men ogſaa i dette Dieblik, da det vedligeholdes. Jeg er endvidere fuldstændig overbevist om, at Miniſteren, ſtøttet paa ſine ſagkyndige Dommere, har den fuldeſte Anledning til at holde paa dette Forbud; jeg veed, hvor ſtort det Anſvar maa være, han paatager ſig, hvis han vil ophæve det, men jeg tror, at andre Forhold her i Landet, navnlig her paa Derne, gjøre et ſaadant Forbuds Ophævelse nødvendig, ſelv om man indſer den Fare, der opſtaar derved. Jeg tror, at vi, ſom her tilraade at ophæve dette Forbud, derved paatage os en Del af det Anſvar, ſom vil være forbunden dermed. Jeg kan ikke indvænne, at den første ærede Taler havde Ret, da han endte med at ſige, at det var omtrent ligegyldigt, om vi havde Lungesygen (Middſigeliſe). So, jeg huſter det tydelig, han ſøgte at beviiſe det ud fra de tydſke Forhold; der var Steder, hvor Lungesygen var latent, hvor den var ſtadig, og hvor alligevel Staden ikke var større end 400,000 Rmk., ja, jeg huſter endog, at han overførte dette til vore danſke Forhold, og fik ud, at i lige Tilfælde vilde vort Tab alſaa kun blive ca. 40,000 Rmk. Jeg er ikke enig med ham, thi jeg anſer denne Fare for meget ſtor. Jeg har derfor pønket at tage Ordet for at gjøre alle dem, der ſtemme overens med mig, opmærſomme paa, at vi ſelv paatage os en Del af det Anſvar, ſom hidtil efter vor Overbeviſning har hvilet paa Veterinærerne og paa den høitærede Miniſter. Jeg vil hertil kun tillade mig at føie en almindelig Bemærkning. Jeg er ganſke enig med den høitærede Miniſter i, at i dette Dieblik har det ikke ſaa ſtort at ſige, om Forbudet ophæves ſtrag eller ikke, ikke alene fordi de fleſte Kvægbeſætninger ere i den Stand, hvori manønſter dem, men ogſaa fordi det efter mit Kjendſkab til Forholdene er et Faktum, at Kreaturpriferne i dette Dieblik i Sverig ere omtrent ligesaa høie, ſom de ere her. Dette beviſes derved, at for en kort Tid, 3 à 4 Uger, ſiden udførtes 2 à 300 jydſke Køer til Sverig; dette vilde jo ikke ſte, hvis Kreaturpriferne i Sverig vare meget lavere end her. Jeg ſkal derfor erklære, at jeg ſlutter mig til det ſtillede Vædringsforſlag og ſtemmer for det.

ſuel: Egentlig talt er der ikke noget af de to Forſlag, der tilfredſtiller mig. Det Forſlag, der er ſtillet ſom Vædringsforſlag,

gaar kun ud paa at udtale en Henſtilling eller et Onſke, ſom Miniſteren ikke behøver at ſaae udtalt. Den høitærede Miniſter har jo allerede for flere Dage ſiden udtalt, at denne Sag var Gjenſtand for hans ſtadige Overveieſe, og han behøver alſaa ikke nogen ſaa mindſte fra dette Things Side om at overveie denne Sag nærmere. Det forekommer mig alſaa, at dette Forſlag er aldeles overflødig, og hvad angaar det Forſlag, ſom gaar ud paa, at man ſkal udtale, at Miniſteren er ubeføiet til at opretholde Forbudet, da forekommer det mig heller ikke, at dette Forſlag ſiger Noget. Væde Medlemmer ville have lagt Mærke til, at den høitærede Miniſter ſtrag har grebet ſin Poſition. Miniſteren ſiger: I ſige ikke, at jeg har været uberettiget til at udfæde Forbudet, nei, i den Henſeende have I Intet at bemærke, og deraf følger alſaa, at I have anſet mig for at være berettiget dertil. Denne Slutning er nu en Feilſlutning af den høitærede Miniſter. Den har ikke Betingeſen for at være rigtig, men Miniſteren tror det og ſiger: I have ikke ſagt, at jeg har været uberettiget til at udfæde Forbudet, alſaa har jeg været berettiget dertil, og hvad angaar det andet Spørgſmaal, om jeg er berettiget til at opretholde Forbudet, da er dette Noget, ſom I aldeles ikke kunne have nogen Mening om. Miniſteren ſiger: Det vide vi alene! Det kan alene Adminiſtrationen bedømme, og derfor kan efter min Mening den ærede ſidſte Taler og alle vi Andre for den Sags Skyld ogſaa tage os det Anſvar meget let, ſom han mener, at vi paatage os ſom Medſkyldige med den høitærede Miniſter, hvis det ſkulde viſe ſig, at Lungesygen kommer ind i Landet, thi Miniſteren har ikke een, men gjentagne Gange ſagt her i Thinget i diſe Dage: Selv om hele Thinget er af en anden Anſtueſe end jeg i denne Sag, ſaa kan jeg dog ikke tillægge det nogen Betydning. Den høitærede Miniſter tilføiede, — og han kan have Ret — at i en Sag ſom denne have vi ikke ſpeciel Sagkundſkab. Nei, ſkulde denne Reſolution have nogen Betydning, ſaa maatte den gaa ud paa, at Miniſteren havde været uberettiget til i ſin Tid at udfæde Forbud mod Indførelſe af Kvæg fra Sverig, ſimpelthen af den Grund, at de lovlige og faktiſke Betingeſer, ſom ere nødvendige for, at et ſaadant Forbud kan udfædes, ikke vare tilſtede. Jeg kan i det Væſentlige henholde mig til det Indledningsforedrag, ſom blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ 7de Valgtreds (C. Hage), idet han i hele ſin Argumentation netop gif ud fra den Forudsætning, at Miniſteren havde været uberettiget til at udfæde dette Forbud, og jeg anſer det egentlig kun ſom en Høflig-